

vilde være vedblivende at lade saadanne Personer faa det Overtag i Konkurrencen med Kommunens egne Beboere, som den hidtil nydte Skattefrihed giver.

Flerparten maa derfor ønske Lovforslaget ændret derhen, at Begrænsningen af Næringsafgiften til 3 pCt. af Næringsnets tjeneste bortfalder, saa at kommunal Stat paalignes saadanne næringsdrivende, for saa vidt Næringsdrivningen vedkommer, efter de samme Regler, som følges over for Kommunens egne Beboere.

Men Flerparten mener tillige, at Lovforslaget ikke bør indskrænkes til at gælde de i dets § 1 omhandlede Næringer. Lige saa ubilligt, som det er, at Personer, der drive saadanne Næringsveje, ere fritagne for Skat til Kommunen, naar de ikke have Bopæl i samme, ganske lige saa ubilligt findes det, at Personer, der eje faste Ejendomme — eller dermed i Klasse staaende Værdier — i en Kommune, hvori de ikke bo, ere fritagne for der at spare Kommuneskat, uagtet de igennem Driften af vedkommende Ejendomme drage Fordel i lige saa fuldt Maal som Kommunens egne Beboere af de kommunale Goder og i samme Maal deltage i at paaføre Kommunen Udgifter.

Flerparten maa derfor ønske Lovforslaget udvidet til ogsaa at gælde i saadanne Tilfælde.

En Følge af det foranstaaende vil være, at den, der saaledes er sat i Skat i en fremmed Kommune, bliver berettiget til ved sin Skatteansættelse i sin Opholdskommune at faa taget behørigt Hensyn hertil.

Flerparten formener, at det vil være rigtigt at fastslaa ved en udtrykkelig Bestemmelse, at Lovens Skatteregler ogsaa omfatte dem, der ellers slet ikke ere skattepligtige her i Landet, og det ikke blot fysiske Personer, men ogsaa offentlige Institutioner og Stiftelser, de sidste dog med visse formentlig selvsølgelige Undtagelser, der ere opregnede i paagældende Endringsforslag.

Medundertegnede Rabbe finder Anledning til at bemærke:

Det foreliggende Lovforslag, som gaar ud paa at indføre en navnlig nogle Rab-

steder interesserede Afgift af Næringsvirksomhed i visse Tilfælde, er et Led i de gennem mere end 30 Aar fortsatte Bestræbelser for at tilvejebringe en Lov om den kommunale Beskatning.

Sagen var fremme allerede i 1866 — 67 under Landkommunallovens Behandling. Ved 2den Behandling af Forslaget til denne Lov blev der med stor Stemmerflertal (58 St. mod 7) indsat Bestemmelser saavel om mellemkommunal Beskatning som angaaende Beskatning af juridiske Personer. De udgik ved 3dje Behandling, dog ikke af reale Grunde, men fordi deres Blads ikke fandtes at være i en Lov om Kommunernes Styrelse. Ved selve Lovens, saaledes som den udkom, findes i dens § 18 bebudet, at „en Lov om den kommunale Beskatning“ skal tilvejebringes.

Da der endnu ikke i de 2 paafølgende Aar var fremkommet Forslag til en saadan Lov, blev der i 1869—70 af N. C. Frederiksen og i 1871—72 af samme i Forbindelse med 2 andre Medlemmer stillet Forespørgsler derom til Indenrigsministeren. Under disse Forespørgsler fremhævedes stærkt Nødvendigheden af Lovbestemmelser baade om de under Landkommunallovens Behandling særlig fremdragne Skatteforhold og om en Reform af Hartkornsbeskatningen.

I samme Samling, hvori den sidstnævnte Forespørgsel blev stillet (1871—72), indbragte Venstres Bestyrelse et Lovforslag „om en Forandring i Reglerne for den kommunale Beskatning“. Dette gik ud paa at indbringe under den personlige Beskatning til Kommunen enhver, der uden at have Ophold i denne havde Næringsdrift, Embede, fast Ejendom, eller fast Indtægt af Tiende, Arveskæteafgift eller Kanon i Kommunen. Havde han fast Ophold andetsteds i Riget, skulde han ansættes til $\frac{2}{3}$ Skat af sin i Kommunen faldende Indtægt; var han bosat i Udlandet, skulde han ansættes til fuld Skat. Skatteansættelsen af denne Indtægt skulde ske i den Kommune, hvori den faldt, og en forholdsmæssig Reduktion af Skatten til Opholdskommunen skulde finde Sted. Ogsaa Selskaber, Stiftelser og andre juridiske Personer, som havde bestemte Indtægter af faste